

Pražské Jezulátko ať je nadále vaší inspirací

Benedikt XVI. na rozloučenou, Praha – Ruzyně, 28. září 2009

Pane prezidente,
páni kardinálové, bratři v biskupské službě,
Vaše Excellence,
dámy a pánové!

Ve chvíli slavnostního rozloučení vám chci vyjádřit své poděkování za štědrou pohostinnost, které se mi dostalo během krátkého pobytu v této nádherné zemi.

Zvláště jsem vděčný Vám, pane prezidente, za Vaše slova a za čas, který jsem strávil ve Vaší rezidenci. O dnešní slavnosti svatého Václava, hlavního patrona českého národa, mi dovoluje ještě jednou popřát Vám vše nejlepší k jmeninám. Protože jsou to též jmeniny biskupa Václava Malého, také jemu blahopřeji a chci mu poděkovat za všechno úsilí vynaložené na přípravu a koordinaci mé pastorační návštěvy v České republice. Jsem velmi vděčný panu kardinálu Vlkovi, arcibiskupu Graubnerovi i všem, kteří se jakkoli zasloužili o úspěšné zabezpečení průběhu našich setkání a bohoslužeb. Mé poděkování patří samozřejmě veřejným představitelům, sdělovací prostředkům i velkému počtu dobrovolníků, kteří pomáhali organizovat zástupy lidí. Děkuji i všem věřícím, kteří přispěli modlitbou, aby tato návštěva přinesla dobré ovoce pro český národ i pro zdejší církve.

Budu uchovávat v paměti chvíle modlitby, které jsem mohl prožít společně s biskupy, kněžími a věřícími této země. S velkým dojetím jsem dnes ráno slavil Mši svatou ve Staré Boleslavi, na místě mučednictví mladého knížete Václava, kterého jsem uctil na jeho hrobě v sobotu večer v majestátní katedrále, která vévodí obzoru města Prahy. Včera, na Moravě, kde započali své apoštolské poslání svatí Cyril a Metoděj, jsem uvažoval, v modlitbě a děkování, nad počátky křesťanství na tomto území, a pochopitelně, ve všech slovanských zemích. Církve v této zemi byla opravdu požehnaná pozoruhodným zástupem misionářů a mučedníků, stejně jako světců kontemplativního života, mezi nimiž chci zvláště připomenout svatou Anežku Českou, jejíž kanonizace, právě před dvaceti lety, předznamenala osvobození země od ateistického útlaku.

Moje včerejší setkání s představiteli jiných křesťanských společenství mne ujistilo o důležitosti ekumenického dialogu v této zemi, která tolik vytrpěla následkem náboženského rozdělení v období třicetileté války. Mnoho již bylo vykonáno pro uzdravení ran minulých staletí, a byly učiněny význačné kroky na cestě usmíření a opravdové jednoty v Kristu. Při dalším budování na těchto pevných základech má před sebou důležitý úkol akademické společenství, a to skrze nekompromisní hledání pravdy. Potěšilo mě, že jsem se včera mohl setkat s představiteli vysokých škol této země a vyjádřit uznání vznešenému poslání, kterému zasvětili svůj život.

Mimořádně potěšujícím pak bylo setkání s mládeží, kterou jsem mohl povzbudit, aby navázala na nejlepší historické tradice tohoto národa, zvláště na jeho křesťanské dědictví. Podle výroku, který bývá připisován Franzi Kafkovi: „Kdo si zachová schopnost vidět krásu, nikdy nezestárne.“ (Gustav Janouch, Rozhovory s Kafkou). Jestliže naše oči zůstanou otevřené pro krásu Božího stvoření, a naše mysl pro krásu jeho pravdy, můžeme opravdu doufat, že zůstaneme mladí a že budeme budovat svět, který odráží něco z oné božské krásy, a tím inspiruje i budoucí generace, aby jednaly podobně.

Pane prezidente, drazí přátelé, ještě jednou vyslovuji své poděkování a slibuji, že na všechny budu pamatovat ve svých modlitbách a že vás budu nosit svém srdci. Bůh žehnej České Republice!

At' Pražské Jezulátko je i nadále vaší inspirací a vede všechny rodiny vašeho národa. Kéž vám všem Bůh žehná!